בּוֹעֲשֵׂא הַשִּׁעוּר:
'סוֹד הַשְּׁתִיקָה'
(לְפָעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)
שַׁבָּת ה-תשפ"ז !
בְּמִסֶּר בְּאֶלַעַד.
העלון טעון גניזה

ברוך שאמר
משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

"תְּרִיסִי מִכְשׁוֹל מִדַּרְכִּי עַמִּי" (ישעיהו נ"ז י"ד)
" נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה- שלא יצא שכרו בהפסדו !!! " נא לא לשלשל העלונים במקום שאין בו ערוב בהלכה !

שִׁעוּרֵי
הָרַב בָּרוּךְ רוֹזֶנְבְּלוּם
שְׁלִיטָ"א

בס"ד

עֶרֶב שַׁבָּת פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא', י' -> יא' כִּסְלֵו, ה- תשפ"ז, (2026 \ נוֹבֶמְבֶּר \ 21 <- 20 לְמִנְיָנָם)

פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא'

נוֹשֵׂא הַשִּׁעוּר:

סוֹד הַשְּׁתִיקָה
(לְפָעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)

וּבְשִׁעוּר זֶה:

- בַּמֶּה גָּדוֹל שָׁאוּל הַמֶּלֶךְ מֵרָחֵל אִמֵּנוּ, וּבַמֶּה גְּדוֹלָה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִשָּׁאוּל?
- אֵיךְ נִרְאֲתָה מַסֶּכֶת הַלְּחָצִים שֶׁעָבְרָה אֶסְתֵּר עַל יְדֵי אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ, וּבְכָל זֹאת לֹא גִּלְתָה אֶת סוֹדָהּ?
- וּמַה קָּשׁוּר בְּכָל לַעְגָּן הַצְּנִיעוּת לִשְׁתִיקָה וּשְׁמִירַת סוֹד?

שִׁימוּ לֵב !!!
מְדוּבָּר בְּשִׁיעוּר 'טֶרֶם' שֶׁל שָׁנָה זוֹ ה- תשפ"ו, שֶׁנִּמְסַר הַשָּׁבוּעַ (בְּיוֹם רְבִיעִי) בְּאֶלַעַד !!!

הַתְּמוּנָה נוֹצְרָה ע"י: The image was created by A.I -

קוֹרְאִים יְקָרִים: הַשִּׁיעוּר הוּקַּלַּד מִשְּׁמִיעָה- וְלָכֵן הַנִּיסּוּחַ הוּא כְּשֶׁל אָדָם הַמְדַבֵּר אֶל הַשּׁוֹמֵעַ וְעַל-כֵּן יֵשׁ לְהִתְחַיֵּחַס אֵלָיו כְּאִילּוּ נִשְׁמָעִים הַדְּבָרִים מִפִּי כְּבוֹד הָרַב מִמָּשׁ בְּעֵת קְרִיאַת הָעָלוֹן !!!
תּוֹדוֹת לְאָדָם הַיָּקָר, הַחָפֵץ בְּעֵילּוּם שְׁמוֹ, עַל הַטָּרְחָה בְּתַמְלוּל וְהַקְלָדַת הַשִּׁיעוּרִים שֶׁל הָרַב לְתוֹעֶלֶת, לְטוֹבַת וּלְזִיכּוּי הָרַבִּים, וְכֵן לְכָל הָעוֹסְקִים בְּמְלַאכְתּוֹ. יְהִי רָצוֹן שֶׁ- ה' יִרְאֶה בְּטוֹב מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם וִיבָרְכֵם שֶׁיִּזְכּוּ בְּכָל מִלֵּי דְּמֵיטַב וְיִזְכּוּ לְהַמְשִׁיךְ וּלְזַכּוֹת אֶת הָרַבִּים.

זְמַנֵּי כְּנִיסַת וִיצִיאַת שַׁבָּת פָּרָשַׁת "וַיֵּצֵא"- ה-תשפ"ז (2026 למניינם)

הַזְּמַנִּים לְפִי שָׁעוֹן חֵרֶף !

	כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת	יְצִיאַת הַשַּׁבָּת	יְצִיאַת שַׁבָּת (זְמַן רַבֵּנוּ תָּם)
יְרוּשָׁלַיִם-	16:03	17:16	17:46
תֵּל-אָבִיב-	16:20	17:17	17:42
חֵיפָה-	16:10	17:15	17:42
בְּאֵר-שֶׁבַע-	16:23	17:19	17:46

מְבוּסָס עַל פִּי לוּחַ- "פְּאֵר הַלּוּחַ"

לְקַבָּלַת הָעָלוֹן בְּדוֹא"ל אוֹ בְּוַוצַאפּ- (בְּלִי נֶדֶר וּבְלִי עֵרֶב) נִיתָּן לִשְׁלוֹחַ הוֹדָעָה לִכְתֹּבֶת דוֹא"ל הַבָּאָה: rk-pk@hotmail.com – כְּמוֹ כֵּן נִיתָּן לְהוֹרִיד אֶת הָעָלוֹן מֵאֲתַר לְדַעַת.נט גִּלְיוֹנוֹת פָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ.

וְהָעִקָּר לֹא לְפַחֵד כְּלָל !!! ה' בְּעֶזְרֵנוּ וְהוּא יְדַבֵּר אֶת אוֹיְבֵנוּ תִּתְהַפֵּנוּ !!!

בס"ד

נוֹשֵׂא הַשָּׁעוּר:
'סוֹד הַשְּׁתִיקָה'
(לִפְעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי' של שנה זו ה- תשפ"ז, שנמסר השבוע באלעד !!!

ברוך שאמר

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

השיעור נכתב, הודפס והוקרש

לעילוי נשמת

לעילוי נשמת הורי ע"ה
אבי, מורי ועטרת ראשי, היקר- יעקב (קמליאן)בן רחל ויצחק ז"ל
ולעילוי נשמת אמי היקרה מרת פרחה אליזה בת חביבה ז"ל

- ר' יצחק אהרן רוזנבלום בן ישראל זאב ז"ל – אביו של כבוד הרב ברוך רוזנבלום שליט"א (שיבדל לחיים טובים וארוכים אמן).
- לע"נ ישישכר (שלי) בן זהדרה נפטר יד' אדר א' ה– תשפ"ד.
- ולע"נ בנו– אביזוי (שלי) בן מרים ע"ה, נטמן ביום ב', כב' אדר ב' ה– תשפ"ד.
- לע"נ הגב' אורנית שרון ע"ה בת הדסה זויה שתבדלט"א- נפטרה ונטמנה ביום רביעי ג' אב– ה– תשפ"ד.
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת הַמְּרֻוָּזִם הוֹדִי הַיָּקָר, דָּוִד (קַמְלְיָאן) זַ"ל, בֶּן רָזִל וְיִצְחָק ע"ה. נִפְטַר וְנִטְמַן בְּיוֹם הַפּוּרִים, יד' בַּאֲדָר הַ– תשפ"ו (03 לְמֵרִץ 2026 לְמִנְיָנָם)
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת הַמּוֹרֶה וְהַמְּוַזְּגָ הַמְּיֻזָּג, וִיקְטוֹר (לַוְיָאל) בֶּן יָפָה, נִטְמַן כְּיֹל ה' אִיָּר ה–תשפ"ו.
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת גְּרַצְוָזִי הַפָּגוּעַ בְּסִידְנִי אוֹסְטְרַלְיָה, בְּהִדְלָקַת נֵר רִאשׁוֹן שֶׁל חֲנֻכָּה, עֶרֶב חֲנֻכָּה ה–תשפ"ו (14 לְדֶצֶמְבֶּר 2025לְמִנְיָנָם)
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת הַמְּרֻוָּזֶמֶת זוִיה ע"ה בַּת עָרָה ז"ל. נִפְטְרָה וְנִטְמְנָה יג' תַּמּוּז ה– תשפ"ו.
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת הָרַב הַצַּדִּיק רַבִּי עָמוֹס (גּוּאטָה) זצ"ל בֶּן פָּרְטוּנָה שֶׁנִּרְצַח אוֹר לְיוֹם רְבִיעִי טז' בְּתַמּוּז, ה–תשפ"ו
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת דָּוִד מֵאִיר ע"ה אוּבְּכָל בֶּן קָמְלִיָה. נִפְטַר וְנִטְמָן יוֹם רִאשׁוֹן טז' תִּשְׁרֵי, א' דְּזוֹל הַמּוּעָד סְכוֹת, ה–תשפ"ו.
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת הַנַּעַר אֶלְעָזָר יָאִיר זַ"ל (בֶּן 14) בֶּן שׁוּלַמִּית וִיהוּדָה וִילֶנְסְקִי, מֵהַיְשִׁיבָה הַתִּיכוֹנִית אוֹרט מַעֲלוֹת, שֶׁנֶּהֱרַג בְּפִגּוּעַ בְּאָסוֹן בְּרֶכֶס רְמִים בְּצָפוֹן בְּעֶת טִיּוּל בֵּית הַסֵּפֶר, בְּיוֹם שֵׁנִי א' (כ' דר"ז) מַר וֶשְׁוָן הַ– תשפ"ו וְנִטְמַן בְּיוֹם רְבִיעִי ג' מַר וֶשְׁוָן הַ– תשפ"ו.
- לְעִלּוּי נִשְׁמַת פָּאוּזִי זַ"ל בֶּן גּוֹרְגִיָה וְסִכִּים (לִוִי) ע"ה, נִפְטַר יוֹם שֵׁנִי זז' מַר–וֶשְׁוָן וְנִטְמָן אוֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי כֵּיל ט' בְּמַר–וֶשְׁוָן, ה–תשפ"ו.

להצלחת

- ר' משה בן שוקת זויה ובני ביתו – ימלא ה' כל משאלות לבם לטובה !
- הילה עגת בת ציפורה
- תומר כהן בן גילה
- לשמירה ולהצלחת בני משפחת קמליאן – ובמיוחד רעייתי היקרה- פנינת בת מרים מונה אסתר ורוני אהרן בן פרוזה אליזה – לרפואה שלימה -לבריאות איתנה, לפרנסה טובה ומוצלחת ברוחו ולא בצימצום – יהי רצון שנוכה להמשיך ולזכות ולהפיץ- בכל נדר ובעי"ה – דברי תורה של כבוד הרב ברוך רוזנבלום – לעוד הרבה הרבה שנים, אמן.

לבריאות איתנה והצלחת ילדינו – לנדי"לתם בבריאות איתנה וברווחה ופרנסה טובה – שזכו לתורה ולמצות ולזיווג הגון משורש נשמתם- ושיזכו לזרע קודש של קיימה – לעבודת ה' יתברך ולאריכות זויים אמן – ואלה שמותם:

- קארין אליזה בת פנינת בת מרשיה
- נויה רוזל בת פנינת בת מרשיה
- נתנאל בן פנינת בת מרשיה
- כל זויילי צה"ל וכוחות הבטחון

ימלא ה' כל משאלות לבם ולבנו לטובה !

לשותפות בזכות להפצת העלון השבועי:

050-4170-270

ניתן להאזין לשיעורי הרב בטלפון

073-3454-222

לע"נ זוכלי, הרוגי ונרצחי מלחמת שמחת תורה (זוהרבות ברזל \ \ מלחמת תקומה) ה–תשפ"ד\פ"ה – (2023/2024/2025 למניינם) זויילים, אזרחים, אנשי כוחות הביטחון והתעלה ה' יקום דמם !!! יהי זכרם ברוך !!!

תנצב"ה

לרפואת

- הרבנית ברוריה בת מלכה (אשת הרב ברוך רוזנבלום שליט"א).
- הגאון הרב (שלמה) יוסף זיסן שליט"א בן נג"ת.
- לרפואת והצלחת: רבי רפאל בובי בן נג"ת.
- זויים גד ארמא בן נחמה רבקה ורדה.
- מרת אסנת עליזה בת נרמן.
- יהודית בת מרסל.
- רפאל (אילוז) בן תמרה.
- אברהם (זוהר) בן רחה.
- לרפואת יעקב בן מרגריטה.
- ולרפואת שיר לי בת קרן שנפגעה בגלישה באתר הזורמן.
- אריל מעול בת רונית.
- לרפואת האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף (פינטו) בן הרבנית זהרי.
- אליהו (כהן) בן מרים.
- רוען בן ברכה.
- לרפואת הרה"ג יו"ר בד"ץ "ורה דעה" הרב שלמה יוסף (מזוזור) בן חממה יונה.
- לרפואת הרב שלום הרוש שליט"א בן חנה.
- לרפואת אסתר (פרסיה) בת רחל.
- לרפואת הילדה מעין אודיה בת אסתר שחר.
- לרפואת ברכה (פרסיה) בת רחל.
- לרפואת מרין מונה אסתר בת הכל.
- לרפואת איירין רחל בת הכל.
- לרפואת עפרה חנה בת ציפורה
- לרפואת האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף (פינטו) בן הרבנית זהרי
- לרפואת והצלחת הנער מושיי בן ניטי- שימצא וישוב לביתו בע"ה בריא ושלם
- לרפואת והצלחת ולבריאות איתנה של כל עם ישראל בכל מקומות משלוחותיהם – להינצל מכל המגפות ומכל המחלות ומכל הפגיעות והתאונות ופגיעת ומכה כל אויבנו.
- יפה בת פרידה
- לרפואת והחלמת כל הפגועים מהאסון ברכס רמים בצפון ביום שני א' מר–חשון (כ' דר"ז) ה–תשפ"ו (12 לאוקטובר 2026) וביניהם הרב יעקב (ויקטן) בן רונה.

לרפואת הזויילים שנפגעו בעזה ב- ו' באייר ה–תשפ"ה:

- דיר בן נאולה (אחיו של מקליד שיעורי הרב רוזנבלום שליט"א)
- דן בן דורית
- עבי דוד בן תמר
- אליהו אליאב בן חנית
- ראם בן עדי לי
- צור בן שרית חנה

לרפואת כל הפגועים, זויילים ואזרחים, מהמחומות ומהפיגועים בארץ ובעולם ומלחמת ישראל ופעולת האיבה.

לרפואה שלימה ולכל הישועות-אמן !

תבצבה

אל תספסר את עלובבר הבוסף:
תפארת ישקבו פרזה

- ובמאמר הפותח לעלון פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' - (בְּעַמּוּדִים 3 וְ- 4) שֶׁפּוֹתַרְתּוֹ: "לִהְיוֹת סֵלָם – בֵּין שָׁמַיִם לָאָרֶץ" - מֻגָּשׁ בַּאֲדִיבוּת: הָרַב גּוּר גָּלוֹן שְׁלִיטַ"א, 'יְשִׁיבַת הַר בְּרָכָה'.
- בעמוד 5 - מֵאֵת הָרַב מֹשֶׁה בּוּבִּי שְׁלִיטַ"א, דְּבַר תּוֹרָה לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' - שֶׁפּוֹתַרְתּוֹ: "גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ: גַּם כְּשֶׁאֵין לוֹ כְּלוּם, יֵשׁ לוֹ הַכֹּל!".
- בעמוד 6 - הַמְּדוֹר "רְפוּאָה וַהֲלָכָה" מֵאֵת הָרַב אַבְרָהָם רֶזְנִיקוֹב שְׁלִיטַ"א, רַב הַמֶּרְכָּז הָרְפוּאִי סוֹרַאסְקִי (אֵיכִילוֹב), לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' - שֶׁפּוֹתַרְתּוֹ: "הַפְּנִדְקָאוּת בְּרִאֵי הַהִיסְטוֹרְיָה".
- בעמוד 7 - בְּפִנַּת "הֲלָכָה מֵאֵת הָרַב מֹשֶׁה בּוּבִּי שְׁלִיטַ"א – סִימָן תרעא - סֵדֶר הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה וּמְקוֹם הַנָּחָתוֹ (הֶמְשֵׁךְ) - מִתּוֹךְ הַיַּלְקוּט יוֹסֵף - מֵאֵת רַבֵּנוּ מָרָן הרה"ג הרשל"צ יִצְחָק יוֹסֵף שְׁלִיטַ"א.
- בעמוד 8 - מְמֻתָּק לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' - מֵאֵת הָרַב נְחֶמְיָה וִילְהֶלֶם, שָׁלִיחַ חַבַּ"ד בַּעִיר בַּנְגְקוֹק, תַּאִילַנְד שֶׁפּוֹתַרְתּוֹ: "הַקְּשָׁיִים הֵם הַדֶּרֶךְ לְהִתְרוֹמֵם וּלְהִשְׁתַּפֵּר".
- בעמוד 9 - הַמְּדוֹר הָאוֹר שֶׁל הַפָּרָשָׁה- עַל פִּי אוֹר הַחַיִּים הַקָּדוֹשׁ, לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' - שֶׁפּוֹתַרְתּוֹ: 'בְּחִירָה בְּטוּב דְּוְקָא בְּגַלַּל הַנִּסָּיוֹנוֹת'.
- בעמוד 10 - הַטּוּר שֶׁל רַבִּי יְהוֹנָתָן אֵמְתְּדִי שְׁלִיטַ"א - רַב בֵּית הַכְּנֶסֶת "יוֹסֵף חַיִּים", אוֹר יְהוּדָה- דְּבַר תּוֹרָה לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' - וְהַנּוֹשָׂא הַפַּעַם: 'מָה הַקֶּשֶׁר בֵּין הַבְּאֵר לְזִוּוּג?'.
- בעמוד 11 - פָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ לִילָדִים - וְהַפַּעַם פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' – 'מַדּוּעַ יָצָא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע לְחָרָן?' מֵאֵת: שׁוּלַמִּית שְׁמִידָע - (מוּבָא מֵאֲתַר 'חַבַּ"ד - אוֹר אֵין סוֹף)
- בעמוד 12 - הַסִּפּוּר לְשַׁבָּת קֹדֶשׁ פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' – "הַדָּג הֵבִיא אוֹרֵחַ לְשַׁבָּת... (וּמִי הָיָה הָאוֹרֵחַ?)" – הַסִּפּוּר מוּבָא מֵאֲתַר: 'BeitChabad.com'.

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

בס"ד

נוֹשֵׂא הַשִּׁעוּר: 'סוֹד הַשְּׁתִיקָה' (לִפְעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)

ברוך שאמר

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי' של שנה זו ה- תשפ"ז, שנמסר השבוע באלעד !!!

פָּרָשַׁת 'וַיֵּצֵא' – 'סוֹד הַשְּׁתִיקָה' – (לִפְעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק) – שְׁנַת ה'– תשפ"ז – אֶלְעָד.

פרשת השבוע שנקרא בע"ה בשבת זו, פרשת **וַיֵּצֵא**.

פותחת הפרשה: {כח, י} **וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה**: {יא} **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיָּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא.**

כותב רש"י – **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם.** לא הזכיר הכתוב באיזה מקום אלא במקום הנזכר במקום אחר, הוא הר המוריה שנאמר בו (לעיל כב ד) וירא את המקום מרחוק: **כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ**. היה לו לכתוב ויבא השמש. כי בא השמש, משמע ששקעה לו חמה פתאם שלא בעונתה כדי שילין שם: **וישם מראשותיו**. עשאן כמין מרזב סביב לראשו שהיה ירא מפני חיות רעות. התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשאן הקדוש ברוך הוא אבן אחת, וזהו שנאמר (פסוק יח) ויקח את האבן אשר שם מראשותיו.

בחז"ל הקדושים ישנן כמה וכמה דעות, כמה אבנים ליקט יעקב אבינו:

אומר המדרש {בראשית רבה, פרשה סח, אות יא} – **וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם (בראשית כח, יא), רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי נְחֶמְיָה וְרַבָּנָן, רַבִּי יְהוּדָה אָמַר שְׁנֵים עָשָׂר אֲבָנִים נָטַל[1], כָּךְ גָּזַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא מַעֲמִיד שְׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים[2], אָמַר אַבְרָהָם לֹא הֶעֱמִידָן, יִצְחָק לֹא הֶעֱמִידָן, אֲנִי אִם מִתְאַוֹת הֵן שְׁנֵים עָשָׂר אֲבָנִים זוֹ לָזוֹ יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁאֲנִי מַעֲמִיד שְׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים, כֵּיוָן שֶׁנִּתְאַוּוּ שְׁנֵים עָשָׂר אֲבָנִים זוֹ לָזוֹ, יָדַע שֶׁהוּא מַעֲמִיד שְׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים. רַבִּי נְחֶמְיָה אָמַר נָטַל שְׁלֹשׁ אֲבָנִים, אָמַר, אַבְרָהָם יְחִד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ עָלָיו, יִצְחָק יְחִד הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ עָלָיו, וַאֲנִי אִם מִתְאַוֹת הֵן שָׁלֹשׁ אֲבָנִים זוֹ לָזוֹ, יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְיַחֵד שְׁמוֹ עָלַי, וְכֵיוָן שֶׁנִּתְאַוּוּ, יָדַע שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְיַחֵד שְׁמוֹ עָלָיו[3]. רַבָּנָן אָמְרֵי מְעוּט אֲבָנִים שָׁנִים, אַבְרָהָם יָצָא מִמֶּנּוּ פְּסֹלֶת, יִשְׁמָעֵאל וְכָל בְּנֵי קְטוּרָה. וְיִצְחָק יָצָא עֶשָׂו וְכָל אַלּוּפָיו. וַאֲנִי אִם מִתְאַוֹת שְׁתֵּי אֲבָנִים זוֹ לָזוֹ, יוֹדֵעַ אֲנִי שֶׁאֵינוֹ יוֹצֵא הֵימֶנּוּ פְּסֹלֶת.**

בא הזרע ברך בפרשת השבוע, עמ' רס"ט, ומביא מאמר חז"ל על הפס' "ויהי ערב ויהי בקר" וכו';

אומר המדרש {בראשית רבה פרשה ב, אות ג} – **וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר, זֶה אַבְרָהָם, הֲדָא הוּא דִּכְתִיב (ישעיה מא, ב): מִי הֵעִיר מִמִּזְרָח צֶדֶק וגו', אַל תִּקְרָא הֵעִיר אֶלָּא הֵאִיר. וַיִּקְרָא אֱלֹקִים לָאוֹר יוֹם, זֶה יַעֲקֹב. וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה, זֶה עֵשָׂו. וַיְהִי עֶרֶב, זֶה עֵשָׂו. וַיְהִי בֹקֶר, זֶה יַעֲקֹב.**

וַיְהִי עֶרֶב, עַרְבּוֹ שֶׁל עֵשָׂו. וַיְהִי בֹקֶר, בּוֹקְרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב. יוֹם אֶחָד הוּא שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה יד, ז): וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יִוָּדַע לַ- ה' לֹא יוֹם וְלֹא לָיְלָה וגו'.

זאת אומרת, אם הערב זה 'עשו', אז תחילה יצא עשו ולאחריו יעקב; ע"פ החלוקה של המדרש, ישנן י"ב שעות בלילה וי"ב שעות ביום – ממילא, לעשו ישנן י"ב שעות וליעקב ישנן י"ב שעות.

דורשים חז"ל במדרש {בראשית רבה, פרשה סח, אות י} - {כח, יא} **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיָּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ. רַבָּנָן אָמְרֵי: כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ, מִלַּמֵּד שֶׁהִשְׁקִיעַ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא גַּלְגַּל חַמָּה שֶׁלֹּא בְּעוֹנָתָהּ בִּשְׁבִיל לְדַבֵּר עִם יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּצַעֲרָה, מָשָׁל לְאוֹהֲבוֹ שֶׁל מֶלֶךְ שֶׁבָּא אֲצָלוֹ לִפְרָקִים, אָמַר הַמֶּלֶךְ כִּיבּוּ אֶת הַנֵּרוֹת כִּיבּוּ אֶת הַפָּנָסִין שֶׁאֲנִי מְבַקֵּשׁ לְדַבֵּר עִם אוֹהֲבִי בְּצַעֲרָה. כָּךְ הִשְׁקִיעַ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא גַּלְגַּל חַמָּה שֶׁלֹּא בְּעוֹנָתָהּ בִּשְׁבִיל לְדַבֵּר עִם יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּצַעֲרָה.**

אומרים חז"ל בגמרא {מסכת חולין צא, ב} - **אמר הקב"ה: צדיק זה בא לבית מלוני** דהיינו המקום שבו יבנה בית המקדש, שהוא מקום השכינה, **ויפטר בלא לינה** היתכן שיעזוב מבלי ללון כאן בלילה? בוודאי שלא! נעשה נס **ומיד בא השמש** השמש שקעה לפני זמנה, ולכן הוכרח יעקב ללון שם, **כתיב {בראשית כח-יא} ויקח מאבני המקום וכתיב ויקח את האבן.**

ממשיך המדרש - **רַבִּי פִּינְחָס בְּשֵׁם רַבִּי חָנִין דְּצִפּוֹרִין אָמַר: שָׁמַע קוֹלָן שֶׁל מַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת אוֹמְרִים[4] בָּא הַשֶּׁמֶשׁ בָּא הַשֶּׁמֶשׁ, אַתָּא שִׁמְשָׁא, אֲתָא שִׁמְשָׁא. בְּשָׁעָה שֶׁאָמַר יוֹסֵף: (בראשית לז, ט): וְהִנֵּה הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ, אָמַר יַעֲקֹב: מִי גִּלָּה לוֹ שֶׁשִּׁמְעִי שָׁמֵעַ. אוֹתָן שְׁתֵּי שָׁעוֹת שֶׁהִשְׁקִיעַ לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא חַמָּה בְּצֵאתוֹ מִבֵּית אָבִיו אֵימָתַי הֶחֱזִירָן? בַּחֲזִירָתוֹ לְבֵית אָבִיו, הֲדָא הוּא דִכְתִיב (בראשית לב, לב): וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ, אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אַתְּ סִימָן לְבָנֶיךָ, מָה אַתָּה בְּצֵאתְךָ הִשְׁקַעְתִּי חַמָּה וּבַחֲזִירָתְךָ הֶחֱזַרְתִּי לְךָ גַּלְגַּל חַמָּה, כָּךְ בָּנֶיךָ בְּצֵאתָם (ירמיה טו, ט): אֻמְלְלָה יֹלֶדֶת הַשִּׁבְעָה, וּבַחֲזִירָתָן (מלאכי ג, כ): וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי וגו'.**

אומר הזרע ברך, א"כ אצל יעקב אבינו י"ב שעות אלו י"ב שבטים ויעקב הוא השמש. ואילו אצל עשו י"ב שעות אלו עשו וי"א אלופיו.

על הדרך, מביא **הזרע ברך** רעיון נפלא:

עם ישראל היו בשעבוד מצרים 210 שנים – מתוכן 86 בעבודת פרך[5]; ולמה היו בשעבוד דוקא 86 שנה – לא פחות ולא יותר?

התשובה הידועה והמפורסמת היא, שבחטא אדם הראשון נפגמו חמש שמות של אלה"יים [86]; בעצם היו צריכים בני ישראל להיות במצרים 430 שנה;

כותב **האר"י הקדוש** – ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים ת"ל וגו'. הנה ת"ל שנים הנזכר בפסוק הם כנגד ה' שמות 'אלהים' שעולים בגימט' ת"ל. וסודם הוא משי"ה {שיה"ש ד' ד'} בנו"י לתלפיו"ת. וע"כ תמצא בפרשה קטנה של {שמות ב כ"ג} ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים, נזכרים ה' פעמים 'אלהים' והם אלו: ותעל שועתם אל האלהים. וישמע אלהים את נאקתם. ויזכר אלהים את בריתו. ויראה אלהים את בני ישראל. וידע אלהים. ואז באה הגאולה, כנסמך {שם ז, טו} ומשה היה רועה. וז"ש והנה לא שמעת עד כ"ה, פירוש: עד כ"ה אותיות, שבה' שמות אלהים ואותיות מצרים הם מצ"ר י"ם לא נמצא יותר.

ביאור נוסף, אומר בעל **התורת חיים**, בוא ותחלק 430 שנה ל – 5, ותקבל 86; שים לב, שכאשר שר המשקים חולם, הוא חולם כל הזמן על כוס. בפרשת מקץ, כאשר יוסף מדבר עם השבטים – הוא לא מדבר בעזרת כוס, אלא בעזרת גביע. אם כן, איפה ההיגיון כאן, שלמלך יש כוס ולמשנה למלך גביע! – אם כבר להיפך – למלך גביע ולמשנה למלך כוס!

---

[1] **ברוך שאמר**: אומר ה**פרקי דרבי אליעזר** {פרק ל"ה} – **לקח יעקב שתים עשרה אבנים מאבני המזבח שנעקד עליו יצחק אביו**. ורבותינו המפרשים [על הפרקי דרבי אליעזר] כבר דנים, איך היה מותר לו להשתמש באבנים האלה, שהרי אותם האבנים שמשו למזבח – עי"ש.

[2] **ברוך שאמר**: ומאיפה היה לו המידע הזה? אומר המדרש {ב"ר פרשה כד, אות ד} – **אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב דִּכְפַר חָנִין רְאוּי הָיָה אָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁיַּעֲמִדוּ מִמֶּנּוּ י"ב שְׁבָטִים, מַאי טַעְמָא? זֶ"ה סֵפֶר תּוֹלְדֹת אָדָם, אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שְׁנֵי בָנִים נָתַתִּי לוֹ וְעָמַד אֶחָד וְהָרַג אֶת חֲבֵרוֹ וְהֵיאַךְ אֲנִי נוֹתֵן לוֹ שְׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים. וַיֹּאמֶר לָאָדָם, לֹא לָאָדָם אֲנִי נוֹתֵן אֶלָּא לְבָנָיו, שֶׁנֶּאֱמַר זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֹת אָדָם, מִנַּיִן ז"ה, ז' שְׁבָעָה ה' חֲמִשָּׁה, הֲרֵי י"ב**; לאחר אדם הראשון, הגיע אברהם שלא קיבל שתים עשרה ילדים. יצחק אבינו היה אמור לקבל שתים עשרה ילדים. אבל לאחר שנולד עשו, הוא עקר את רחמה של רבקה וממילא לא יכלה להביא עוד ילדים; אומר המדרש {שמו"ר פט"ו אות ו} – **אַתָּה מוֹצֵא שְׁנֵים עָשָׂר מַזָּלוֹת יֵשׁ בְּרָקִיעַ, בְּשֵׁם שֶׁאֵין הַשָּׁמַיִם יְכוֹלִין לַעֲמֹד חוּץ מִשְּׁנֵים עָשָׂר מַזָּלוֹת, כָּךְ אֵין הָעוֹלָם יָכוֹל לַעֲמֹד חוּץ מִשְּׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים**. דבר נוסף, בשעה שברך הקב"ה את אברהם אבינו, אמר לו: {יז, כ} **וּלְיִשְׁמָעֵאל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה בֵּרַכְתִּי אֹתוֹ וְהִפְרֵיתִי אֹתוֹ וְהִרְבֵּיתִי אֹתוֹ בִּמְאֹד מְאֹד שְׁנֵים עָשָׂר נְשִׂיאִם יוֹלִיד וּנְתַתִּיו לְגוֹי גָּדוֹל** – גם אצל ישמעאל יש שנים עשר. וכך גם אצל עשו, ישנם שנים עשר אלופים; בפס' שמופיע בסוף פר' העקידה, נאמר {כב, כ} **הִנֵּה יָלְדָה מִלְכָּה גַּם הִוא בָּנִים לְנָחוֹר אָחִיךָ**, ופירש"י: **גם היא.** אף היא השותה משפחותיה למשפחות אברהם שתים עשרה, מה אברהם שנים עשר שבטים שיצאו מיעקב, שמונה בני הגבירות וארבעה בני שפחות, אף אלו שמונה בני גבירות וארבעה בני פלגש. פירוש הדבר, כולם ידעו שאמורים להולד י"ב שבטים, וכל א' רצה שזה יצא ממנו.

[3] **ברוך שאמר**: ולמה הוא השתמש דוקא באבנים? כי אב"ן זה ר"ת א'בא ב'ן נ'כד.

---

[4] בשעה שהגיע יעקב אבינו להר המוריה.

[5] **ברוך שאמר**: כידוע כשנולדה מרים הנביאה, התחילו המצרים למרר את חייהם של בני ישראל, כמ"ש {שמות א, יד} **וַיְמָרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבֹדָה קָשָׁה בְּחֹמֶר וּבִלְבֵנִים וּבְכָל עֲבֹדָה בַּשָּׂדֶה אֵת כָּל עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָהֶם בְּפָרֶךְ**. ולכן נקרא שמה 'מרים' על שם המרירות.

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

בס"ד

נוֹשֵׂא הַשִּׁעוּר: 'סוֹד הַשְּׁתִיקָה'

(לִפְעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)ברוך שאמר

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!!
מדובר בשיעור 'טרי' של שנה זו ה- תשפ"ז, שנמסר השבוע באלעד !!!

כותב ה**תורת חיים** – דיוסף הבין דעיקר חלומו לא בא אלא בשבילו לבשרו טובתן של ישראל, משום דהוה קשיא ליה ייתורא דחלום למה ליה, דהוה מצי למימר והנה שלשה שריגים ענבים לפני וכוס פרעה בידי ואשחט וגו', מדנקט והנה גפן לפני והיא כפורחת עלתה נצה הבשילו אשכלותיה ענבים, שאין כל זה לענין שר המשקים, ודאי לבשרו ולהודיעו כל הקורות הוא בא, שיבאו ישראל הנמשלים לגפן מצרימה להיות משועבדים לפרעה. ולהכי המשילן עתה לגפן, לומר לו, מה גפן דורכין אותו ובועטין בו ואחר זמן הוא עולה על שלחן מלכים, כך ישראל יהיו משועבדים שמה בעבודת פרך והכל יהיו דורסין עליהן ... ואחרי כן יעלו למדריגה העליונה להיות כמלכים , כמה שכתוב [שמות יט, ו] ואתם תהיו לי ממלכת כהנים ... ובא נמי להודיעו מהירות הקץ, ולהכי נאמר לו והיא כפורחת עלתה נצה הבשילו אשכלותיה, שכל זה למהירות הענין, כדאמר במדרש [ב"ר פח,ה]: מיד הנצה ומיד בשלו וכו'. ומדנאמר לו כוס כוס ארבע זימנין, דבחד זימנא הוה סגי, דהוה מצי למימר וכוס פרעה בידי ואשחט אותם אל תוכו ואתן אותו על כף פרעה, הבין יוסף דבהא נמי לבשרו הוא בא לפרש דקרא שבא להודיע מהירות הקץ, וקאמר שכ"כ ימהר הקב"ה את הקץ עד שיהא ראוי להן לישראל לשתות בשביל כך ארבע כוסות, לפי שהכוס רמז לישועה, שנאמר "כוס ישועות אשא", ורמז לו שיחסר משיעבודן ארבעה חלקים ולא ישתעבדו אלא חמישית, לכך ראוי להן לשתות ארבע כוסות ישועות על ארבע חלקי ישועות. אף על גב דבחלומו דשר המשקה לא נאמרו כוס כוס אלא שלשה פעמים ופעם רביעית אמר לו יוסף בפתרונו, "ל כיון דשר האופים ראה בחלומו פתרונו דשר המשקים כדאיתא במדרש רבה [ב"ר פח, ד], לכך גם פתרונו שייך לחלומו ועולה למנין. והשתא ניחא מה שקבעו חז"ל ארבע כוסות בליל פסח נגד ארבע כוסות הללו, שהרי כל עיקר ארבע כוסות הללו לא נאמרו אלא בשביל כן.

זאת אומרת, אומר לנו ה**תורת חיים**, שמתוך 430 שנה שהיינו אמורים להיות בשעבוד מצרים, לבסוף 'רק' 86 שנה מתוכם היו בעבודת פרך, ולכן אנו שותים ד' כוסות בליל הסדר – כהודאה לקב"ה שהשתעבדנו במצרים רק חמישית מהזמן שהיינו אמורים – כנגד מה שלא השתעבדת במצרים, תשתה כוס יין, ש- 'כוס' בגימטריא 86!

ולכן, אומר לנו ה**תורת חיים**, נאמרו כל הפרטים בחלומו של שר המשקים – {מ, י} **וּבַגֶּפֶן שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִם וְהִוא כְּפֹרַחַת עָלְתָה נִצָּהּ הִבְשִׁילוּ אַשְׁכְּלֹתֶיהָ עֲנָבִים** – לרמז שהקב"ה יחיש את גאולתן של ישראל במצרים, ע"י קושי השעבוד.

אם כן כאשר נודע ליעקב אבינו שיוסף איננו, הוא התחיל לבכות – ולמה? כי נודע לו ש- "ב שעות ביום כנגד "ב שבטים ואם יוסף חסר, אז חסרה שעה א' ביום וגם חסר מזל אחד ברקיע; ישב יעקב ועשה חשבון:

יומו של הקב"ה הוא אלף שנים, כמ"ש {תהילים צ, ד} **כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר**; אם ניקח אלף שנים ונחלק ל- "ב שעות נקבל 83.33. אבל ל**זרע ברך** זה יצא בדיוק 86 – יכול להיות שהוא חישב את זה לפי שעות זמניות וכד'. ולפי שחסרה שעה אחד ביום, לכן ירדנו למצרים ל – 86 שנה בעבודת פרך, כדי לתקן את אותה שעה שחסרה במכירת יוסף.

על פי זה מבאר ה**זרע ברך** דבר נוסף:

בפרשת השבוע מבקש יעקב אבינו: {כח, כ} ... **אִם יִהְיֶה אֱלֹקִים עִמָּדִי וּשְׁמָרַנִי בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ**: {כא} **וְשַׁבְתִּי בְשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי וְהָיָה ה' לִי לֵאלֹקִים**: {כב} **וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שַׂמְתִּי מַצֵּבָה יִהְיֶה בֵּית אֱלֹקִים וְכֹל אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי עַשֵּׂר אֲעַשְּׂרֶנּוּ לָךְ.**

אומר המדרש {בראשית רבה פרשה ע, אות ד} – **רַבָּנָן פָּתְרִין לָהּ בְּכָל עִנְיָנָא, אִם יִהְיֶה אֱלֹקִים עִמָּדִי וּשְׁמָרַנִי בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ, מַעֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, מִגִּלּוּי עֲרָיוֹת, מִשְּׁפִיכוּת דָּמִים, מִלָּשׁוֹן הָרַע. אֵין דֶּרֶךְ אֶלָּא עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (עמוס ח, יד): הַנִּשְׁבָּעִים בְּאַשְׁמַת שֹׁמְרוֹן וְאָמְרוּ חַי אֱלֹהֶיךָ דָּן וְחַי דֶּרֶךְ בְּאֵר שָׁבַע. וְאֵין דֶּרֶךְ אֶלָּא גִּלּוּי עֲרָיוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ל, כ): כֵּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנָאָפֶת וגו'. וְאֵין דֶּרֶךְ אֶלָּא שְׁפִיכוּת דָּמִים, שֶׁנֶּאֱמַר (משלי א, טו): בְּנִי אַל תֵּלֶךְ בְּדֶרֶךְ אִתָּם מְנַע רַגְלְךָ מִנְּתִיבָתָם וגו'. וְאֵין דֶּרֶךְ אֶלָּא לָשׁוֹן הָרַע, שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לא, א): וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶת דִּבְרֵי בְנֵי לָבָן לֵאמֹר לָקַח יַעֲקֹב.**

אם כן- יעקב אבינו מבקש שמירה מ- 4 דברים: שפיכות דמים, ג"ע (גילוי עריות), לשון הרע ומעבודה זרה.

נשאלת השאלה – לכאורה, למה הוא היה צריך לפרט דוקא את הד' עבירות הללו ולא ביקש בכללי שישמור אותו מכל חטא ועוון?

בא הזוהר הקדוש ואומר, שג' האבות תיקנו את ג' העבירות שהיו כתוצאה מחטא אדם הראשון; חטא אדם הראשון, כלל ג' עבירות חמורות: ע"ז (עבודה זרה), גילוי עריות ושפיכות דמים.

ע"ז (עבודה זרה) – שהאמין אדם לדברי הנחש שמן העץ אכל וברא עולמות – אם אתה מאמין שהקב"ה אכל מן העץ, זאת אומרת שהעץ קדם לקב"ה וזוהי ע"ז (עבודה זרה); גילוי עריות – עפ"י דברי הגמרא {מסכת שבת קמ"ו, א} – **שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא**; שפיכות דמים – כתוצאה מהחטא, נגזרה מיתה על העולם.

כותב הזוהר הקדוש {קי"א, ע"ב} – **וּמִשּׁוּם זֶה הַחֵטְא שֶׁאָדָם עָבַר עַל (בראשית ב) וַיְצַו ה' אֱלֹקִים, וּפֵרוּשׁוֹ אֵין צַו אֶלָּא עֲבוֹדָה זָרָה, עָבַר עָלָיו, הִרְכִּיב אוֹתוֹ בְּטִפַּת תִּרַח, שֶׁבּוֹ הִרְגִּיז אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁעָבַר עַל צַו מֵעֲבוֹדָה זָרָה. חָזַר בִּתְשׁוּבָה, וְשָׁבַר צַלְמֵי עֲבוֹדָה זָרָה וְכָל מִזְּוֹנוֹ. הוּא תִּקֵּן בְּמַה שֶׁחָטָא, וְשָׁבַר אֶת הַחֵטְא וְאֶת הַבְּנְיָן הָרָע שֶׁבָּנָה, וְהִמְלִיךְ אֶת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתּוֹ עַל הָעוֹלָם. בַּמֶּה? מִשּׁוּם שֶׁקִּדֵּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בָּרַבִּים וְנִכְנַס לָאֵשׁ לִשְׂרֹף אֶת עַצְמוֹ, לְקַיֵּם בּוֹ (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בָּאֵשׁ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֶׁאֶת אֲבִיו תֶּרַח הֶחֱזִיר בִּתְשׁוּבָה, וְהִכְנִיס אוֹתוֹ וְאֶת אִמּוֹ וְאֶת כָּל פַּרְנְסֵי אוֹתוֹ דּוֹר לְגַן עֵדֶן, וְכָךְ הִתְלַבֵּן בָּאֵשׁ כַּכֶּסֶף, שֶׁהִיא מְטַבַּע הַמֶּלֶךְ, וְזֶיו אוֹתָהּ בְּעֹפֶרֶת, הִכְנִיס אוֹתָהּ לָאֵשׁ, וְיָצְאָה הָעֹפֶרֶת הַחוּצָה, יְשַׁמֵּאל. וּלְפִיכָךְ יָצָא מְצַחֵק בַּעֲבוֹדָה זָרָה. אַחַר כָּךְ בָּא יִצְחָק, וְהִתְחַזֵּק בּוֹ מֵהַחֵטְא הַשֵּׁנִי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ עַל הָאָדָם, שְׂחֹק תִּשְׂחָק דְּמִים, וְזֶה גָּרַם אֶת הַנְּסִיּוֹן שֶׁל יִצְחָק בְּסַכִּין, וְהִתְבָּרֵר בּוֹ, כְּמִי שֶׁבּוֹרֵר אֹכֶל מִתּוֹךְ פְּסֹלֶת, וְיָצְאָה הַפְּסֹלֶת הַחוּצָה, עָשָׂו שׂוֹפֵךְ דָּמִים. אַחַר כָּךְ בָּא יַעֲקֹב וְהִרְכִּיב אוֹתוֹ בְּלָבָן, וְנַעֲשָׂה עֵבֶד אֲלָיו, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בראשית כט) אֶעֱבָדְךָ שֶׁבַע שָׁנִים בְּרָחֵל. וּבְאוֹתָהּ סִבָּה שֶׁהֶחֱלִיפָהּ בַּאֲחוֹתָהּ, עָשָׂה שֶׁבַע שָׁנִים אֲחֵרוֹת, לְהוֹצִיא שְׁתֵּי טִפּוֹת שֶׁזָּרַק אָדָם בְּמָקוֹם נְכְרִי, וְזֶה גִּלּוּי עֲרָיוֹת, וְזֶהוּ לֵאמֹר. וְהוֹצִיאָם מִלָּבָן הָאֲרַמִּי, נָחָשׁ.**[6]

בא הקב"ה לאברהם אבינו ואומר לו: {בראשית טו, א} **אַל תִּירָא אַבְרָם אָנֹכִי מָגֵן לָךְ שְׂכָרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד.**

וממה היה לו לפחד?

מביא ה**זרע ברך** את אחד המפרשים על המדרש שאומר, אברהם אבינו פחד שמא הוא יענש על כל אותן השנים שהוא עבד ע"ז – במה? שמא יתן לו הקב"ה ילדים שיהיו עובדי ע"ז (עבודה זרה); אמר אברהם אבינו: "ריבונו של עולם, אם אמורים לצאת ממני ילדים עובדי ע"ז – מוטב שאפטר מהעולם ללא ילדים!", אמר לו הקב"ה: "אל תירא, כי היות ונצרפת בכבשן האש תיקנת בזה את הע"ז (העבודה הזרה) וממילא ה- "ב שבטים יהיו נקיים מע"ז (מעבודה זרה)".

בא יצחק ואמר: "רגע, אני צריך לתקן את החלק של שפיכות דמים! – איך יכול להיות שאחד הילדים קופץ לבתי ע"ז (עבודה זרה)?!", ולכן אמרה רבקה "**למה זה אנכי**" – אם עדיין יצא ממני רוצח, משמע שלא תיקנתי את החטא של שפיכות דמים, אמר לו הקב"ה, אל תדאג – את החלק של שפיכות דמים תיקנת במעשה העקידה.

בא יעקב אבינו ותיקן את החטא של הערות ובכך השלים את התיקון, ולכן פירש רש"י על הפסוק "**וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חָרָנָה**" – "...אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה, יצא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה..."; ולכן אומרת הגמרא [ב"ב נח, א] – "**שֶׁפְּרִיהּ דְּיַעֲקֹב מֵעֵין שֶׁפְּרִיהּ דְּאָדָם הָרִאשׁוֹן**".

---

[6] **ברוך שאמר**: אברהם אבינו תיקן ע"ז ויצאה ממנו פסולת שהוא ישמעאל, ולכן הוא עבד ע"ז. יצחק אבינו תיקן שפיכות דמים ע"י מעשה העקידה, ויצאה ממנו פסולת – זהו עשו שהיה שופך דמים. ויעקב אבינו תיקן גילוי עריות שהיתה מיטתו שלמה, שבגיל 84 אמר {מט, ג} **רְאוּבֵן בְּכֹרִי אַתָּה כֹּחִי וְרֵאשִׁית**. אם כן, התיקון הזה הביא לשלימות שחזר יעקב אבינו במימד מסוים לדמותו של אדם הראשון, כפי שאומר רש"י בגמרא {מסכת ב"ב נח, א} - **בדמות דיוקני**. "שופריה דיעקב מעין שופריה דאדם הראשון".

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

בס"ד

נוֹשֵׂא הַשִּׁעוּר: 'סוֹד הַשְּׁתִיקָה'

(לִפְעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)ברוך שאמר

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!! מדובר בשיעור 'טרי' של שנה זו ה- תשפ"ז, שנמסר השבוע באלעד !!!

אם כן האבנים היו סימן ליעקב שממנו יצאו י"ב השבטים – שאם יתאחדו כולם, משמע שהוא תיקן את חטאו של אדם הראשון וממילא יצאו ממנו י"ב שבטים.

ענין לשון הרע גם כן נכנס כאן, היות ובחטא אדם הראשון היה רובד של לשון הרע, וכל הירידה למצרים היתה בגלל לשון הרע שהוציא יוסף על אחיו, לכן ביקש יעקב אבינו מהקב"ה שיציל אותו מלשון הרע שלא שוב פעם פירוד בין השבטים.

מיד לאחר ששם יעקב אבינו את האבן למצבה, אומרת התורה: {כט, א} **וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו וַיֵּלֶךְ אַרְצָה בְּנֵי קֶדֶם**;

אומר רש"י – **וישא יעקב רגליו**. משנתבשר בשורה טובה שהובטח בשמירה, נשא לבו את רגליו ונעשה קל ללכת. כך מפרש בבראשית רבה (ע ח).

כותב ה**מדרש תלפיות** {ערך 'יעקב'} – **מוהר"ם** ז"ל וישא יעקב רגליו שניהם כאחד וזה אי אפשר לבשר ודם אלא על יד שהיה עכשיו מרכבה לשכינה דוגמת הארון נושא את נושאיו.

לפני שניכנס לפגישה של יעקב עם רחל על יד הבאר, הייתי רוצה להביא דבר פלא ממה שקראנו בשבוע שעבר:

אומרת התורה: {כו, יט} **וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בַּנָּחַל וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים:** {כ} **וַיָּרִיבוּ רֹעֵי גְרָר עִם רֹעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמָּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְּׂקוּ עִמּוֹ:** {כא} **וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת וַיָּרִיבוּ גַּם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שִׁמָהּ שִׂטְנָה:** {כב} **וַיַּעְתֵּק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עַתָּה הִרְחִיב ה' לָנוּ וּפָרִינוּ בָּאָרֶץ.**

כותב **הרמב"ן** [ד"ה 'יירא והנה וכו'] – וכל הענין המסופר כאן להודיעו שיצליח בדרך הזה ויצא ממנו זרע זוכה לרמז הזה כי הבאר ירמוז לבית המקדש וג' עדרי צאן עולי שלשה רגלים כי מן הבאר ההוא ישקו העדרים שמשם היו שואבין רוח הקדש או שירמוז כי מציון תצא תורה (ישעיהו ב ג) שנמשלה למים (ב"ק יז) ודבר ה' מירושלם ונאספו שמה כל העדרים באים מלבא חמת עד נחל מצרים (מלכים א ח סה) וגללו את האבן והשקו שמשם היו שואבין רוח הקודש והשיבו את האבן מונח לרגל הבא.

יוצא אם כן, שהמילה '**באר**' מסמלת את בתי המקדש.

כותב בעל **צרור המור** – ואמר {**כח, יא**} **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם**, להורות לנו מעלת יעקב על האבות. כי אפילו אברהם שהיה ראש היחס לא השיג מעלת זה המקום הקדוש. ולכן אמר בו 'וירא את המקום מרחוק' שהוא כמו 'מרחוק ה' נראה לי'. וביצחק נאמר בו {**כד, סג**} **וַיֵּצֵא יִצְחָק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה לִפְנוֹת עָרֶב**. אבל ביעקב אמר {**כח, יא**} **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם** כי מיד בצאתו מבאר שבע פגע במקום הקדוש הזה, והשיג מעלתו. ולכן רצה לנהוג בו כבוד וללון שם לפי שראה שם האור האלהי אשר עתיד לשכון בבית מקדשו. וזהו כי {**שם יא**} **כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ**, ר"ל בא האור האלהי כאומרו {**תהלים פד, יב**} **כִּי שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן ה' אֱלֹקִים**, ולפי שיעקב הכיר מעלת זה המקום שהוא מקום מקדשנו, חבבו ולקח מאבני המקום לחבבם ולנשקם באומרו {**תהלים קב, טו**} **כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ אֶת אֲבָנֶיהָ וְאֶת עֲפָרָהּ יְחֹנֵנוּ** ... והטעם שיעקב פגע בזה המקום ולא שאר האבות, לפי שידוע שאין המטמון נראה אלא לבעליו, ולכן בכל התורה תמצא בית יעקב כאומרו **אֶל בֵּית אֱלֹקֵי יַעֲקֹב**. ולא אמר בית אברהם או בית יצחק אלא בית יעקב. ולפי שיעקב הינו בעל הבית, פגע במקום הזה. ואמר להלן {**כח, יז**} **אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱלֹקִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמָיִם**, וזה שאמרו חכמים ז"ל: אברהם קראו הר, יצחק קראו שדה, יעקב קראו בית וכו', לפי שהוא היה בעל הבית ולכן נגלה אליו קדושתו ומעלתו, ורמז שאברהם קראו הר וכו', להורות לנו כי שלשה בתי מקדש יהיו לישראל כנגד שלשה אבות, והשנים עתידים ליחרב והשלישי לא יהיה חרב, אלא יהיה קיים לעולם[7]. כנגד הבית הראשון שעתיד ליחרב, אמר: אברהם קראו הר, שנאמר 'בהר ה' יראה' וזהו הר חרב ושומם באומרם ז"ל במדרש תהלים: **קוֹלִי אֶל ה' אֶקְרָא** – כשבית המקדש קיים. ומנין שכשהוא חרב שעונה אותנו? שנאמר **וַיַּעֲנֵנִי מֵהַר קָדְשׁוֹ סֶלָה**. וכנגד הבית השני שעתיד ליחרב, אמר: יצחק קראו שדה, שנאמר {**כד, סג**} **וַיֵּצֵא יִצְחָק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה** שהוא לשון בור. ולכן אמר הנביא {**מיכה ג, יב**} **צִיּוֹן שָׂדֶה תֵּחָרֵשׁ**. וכנגד הבית השלישי שאינו חרב לעולם אמר: יעקב קראו בית, שנאמר {**כח, כב**} **יִהְיֶה בֵּית אֱלֹקִים**, שפירושו יהיה מכח ההכרח בית אלהים לעולם, שזהו כנגד הבית הג' אשר עליה אמר {**חגי ב, ט**} **גָּדוֹל יִהְיֶה כְּבוֹד הַבַּיִת הַזֶּה הָאַחֲרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן** וכתיב {**זכריה ב, ט**} **וַאֲנִי אֶהְיֶה לָהּ נְאֻם ה' חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב וּלְכָבוֹד אֶהְיֶה בְתוֹכָהּ**, כאומרו **בֵּית אֱלֹקִים** ... ולכן תמצא שיעקב אבינו רמז אלו שלשה בתים בפסוק **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם** שתמצא בפסוק זה שלשה פעמים מוזכר 'מקום': **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם, וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם, וַיָּשֶׂם בַּמָּקוֹם הַהוּא**. כנגד הבית הראשון אמר: {**שם יא**} **וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיָּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשָּׁמֶשׁ**, שפגע במקום המקדש ולן שם, לרמוז שאף עפ"י ששהה זמן רב היתה כמו פגיעה ומקרה, כי מיד חשך השמש וקדר בחרבנה, וזהו **כִּי בָא הַשָּׁמֶשׁ** באומרו {**ירמיה ו, ד**} **אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם** וגו'. וכנגד הבית השני אמר: **וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו**, שרמז שראה עת להשליך אבנים בחרבנו כי זה היה בבנין בית שני שהיו בונים אותו בפחד ואימה עד שהיו חֶצְיָם מחזיקים ברחמים וחֶצְיָם מחזיקים במלאכה[8] ולא היו ישנים שנת קבע, אלא כמי שיש לו אבנים תחת מראשותיו ואינו יכול לנוח ולישן, וזהו **וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו**. וכנגד הבית השלישי אמר: **וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא** לרמוז כי שם ינוחו יגיעי כח וינוחו על משכבותם וישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו ואין מחריד כמו בבתים הראשונים, ולכן אמרו בכאן **וַיִּשְׁכַּב** שהוא לשון מנוחה...

יעקב אבינו מגיע לחרן, אומרת התורה {כט, ב} **וַיַּרְא וְהִנֵּה בְאֵר בַּשָּׂדֶה וְהִנֵּה שָׁם שְׁלֹשָׁה עֲדְרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ כִּי מִן הַבְּאֵר הַהִוא יַשְׁקוּ הָעֲדָרִים וְהָאֶבֶן גְּדֹלָה עַל פִּי הַבְּאֵר**.

לכאורה, הפסוק נראה פשוט מאוד להסבר. אבל במדרש רבה, ישנן שש דרשות על הפסוק הזה. הייתי רוצה להשתמש בדרשה אחת, הקשורה לענייני בית המקדש:

אומר המדרש {בראשית רבה, פרשה ע, אות ז} - **וְהִנֵּה בְאֵר בַּשָּׂדֶה, זוֹ צִיּוֹן**[9]**, וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי צֹאן**[10]**, אֵלּוּ שְׁלֹשָׁה רְגָלִים** שבהם עולים עם ישראל לרגל. **כִּי מִן הַבְּאֵר הַהִוא יַשְׁקוּ, שֶׁמִּשָּׁם הָיוּ שׁוֹאֲבִים רוּחַ הַקֹּדֶשׁ**[11]**. וְהָאֶבֶן גְּדֹלָה, זוֹ שְׁמִחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה.**

אם כן יעקב אבינו רואה כל הזמן למול עיניו את בתי המקדש.

ממשיכה התורה ואומרת: {שם ד} **וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַחַי מֵאַיִן אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מֵחָרָן אֲנָחְנוּ:** {ה} **וַיֹּאמֶר לָהֶם הֲיְדַעְתֶּם אֶת לָבָן בֶּן נָחוֹר וַיֹּאמְרוּ יָדָעְנוּ:** {ו} **וַיֹּאמֶר לָהֶם הֲשָׁלוֹם לוֹ וַיֹּאמְרוּ שָׁלוֹם וְהִנֵּה רָחֵל בִּתּוֹ בָּאָה עִם הַצֹּאן:** {ז} **וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא עֵת הֵאָסֵף הַמִּקְנֶה הַשְׁקוּ הַצֹּאן וּלְכוּ רְעוּ.**

---

[7] **'ברוך שאמר'**: הדברים מובנים היטב, עפ"י דברי הגמרא {מסכת תענית ה, ב} - **א"ר יוחנן: יעקב אבינו לא מת** – אם הוא לא מת, לכן בית המקדש השלישי שהוא כנגדו, לא יחרב לעולם !

[8] כמאמר הנביא {**נחמיה ד, טו**} **וַאֲנַחְנוּ עֹשִׂים בַּמְּלָאכָה וְחֶצְיָם מַחֲזִיקִים בָּרְמָחִים מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים.**

[9] 'באר' הכוונה לבית המקדש – למה? ידוע שיצחק אבינו חפר שלשה בארות: לאחת קרא **עֵשֶׂק**, לשניה קרא **שִׂטְנָה**, לשלישית קרא **רְחֹבוֹת**. כותב הרמב"ן- **ויקרא שם הבאר עשק**. יספר הכתוב ויאריך בענין הבארות ואין בפשוטי הספור תועלת ולא כבוד גדול ליצחק והוא ואביו עשו אותם בשווה אבל יש בדבר ענין נסתר בתוכו כי בא להודיע דבר עתיד כי "באר מים חיים" ירמוז לבית אלהים אשר יעשו בניו של יצחק ולכן הזכיר באר מים חיים כמו שאמר (ירמיהו יז יג) מקור מים חיים את ה' וקרא הראשון עשק ירמוז לבית הראשון אשר התעשקו עמנו ועשו אותנו כמה מחלוקות וכמה מלחמות עד שהחריבוהו, והשני קרא שמה שטנה שם קשה מן הראשון והוא הבית השני שקרא אותו כשמו שכתוב בו (עזרא ד ו) ובמלכות אחשורוש בתחילת מלכותו כתבו שטנה על יושבי יהודה וירושלם וכל ימיו היו לנו לשטנה עד שהחריבוהו וגלו ממנו גלות רעה. והשלישי קרא רחובות הוא הבית העתיד שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא ריב ומצה והאל ירחיב את גבולנו כמו שנאמר (דברים יט ח) ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר וגו' שהוא לעתיד וכתיב בבית השלישי (יחזקאל מא, ז) ורחבה ונסבה למעלה למעלה ופרינו בארץ שכל העמים יעבדוהו שכם אחד.

[10] מה הקשר לעדרי צאן ?! משום שאומרים רבותינו שעם ישראל בעלייתו לרגל, היה נראה כעדרי צאן, ועוד אומר הנביא {יחזקאל לו, לז} **אַרְבֶּה אֹתָם כַּצֹּאן אָדָם**: {לח} **כְּצֹאן קֳדָשִׁים כְּצֹאן יְרוּשָׁלַם בְּמוֹעֲדֶיהָ.**

[11] בעיקר בחג הסוכות, שנאמר בחג הסוכות {**דברים טז, יד**} **וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ** וידוע שאין הנבואה שורה אלא מתוך שמחה.

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

בס"ד

נוֹשֵׂא הַשִּׁעוּר:
'סוֹד הַשְּׁתִיקָה'
(לִפְעָמִים צָרִיךְ לִשְׁתֹּק)ברוך שאמר

משיחותיו של הרה"ג הרב ברוך רוזנבלום שליט"א

שימו לב !!! מדובר בשיעור 'טרי' של שנה זו ה- תשפ"ז, שנמסר השבוע באלעד !!!

אומר המדרש {בראשית רבה פרשה ע, אות ט} – **וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב וגו' מֵחָרָן אֲנָחְנוּ, מֵחֲרוֹנוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אָנוּ בּוֹרְחִים.**
ומתי הם יחזרו???

ממשיך המדרש ואומר – **וְהִנֵּה רָחֵל בִּתּוֹ בָּאָה עִם הַצֹּאן, הֲדָא הוּא דִכְתִיב (ירמיה לא, יד טו): כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם וגו', כֹּה אָמַר ה' מִנְעִי קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וגו' וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ.**

אומר **התנא דבי אליהו** {פרק לי} – אַל תִּקְרֵי רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ אֶלָּא **רוּחַ א-ל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ.**

כותב **הזיקוקין דנורא** – **אַל תִּקְרֵי רָחֵל** וכו'. פירוש זו השכינה אם ישראל ההולכת עם ישראל בגלות בבל כמז"ל כל מקום שגלו ישראל השכינה עמהם וכו'. והשכינה נקראת בשם רחל והוא סוד נסתר ונעלם כידוע למשכילים ורחל אמנו התחתונה היתה מעוררת בבכיותיה את רחל אם העליונה והכתיב של רחל מבכה על בניה קאי על רחל התחתונה והקרי קאי על רחל העליונה הנקרא רוח א'ל לכן אמר יאל תקרי וכו'.

הראה לי פעם **הרב שטיינמן** זצ"ל דברי **גר"א**, שהשכינה הקדושה נמצאת בקבר רחל ומצפה לאות מתי לבוא ולגאול את ישראל.

ממשיכה התורה ואומרת: אומרת התורה: {כט, ט} **עוֹדֶנּוּ מְדַבֵּר עִמָּם וְרָחֵל בָּאָה עִם הַצֹּאן אֲשֶׁר לְאָבִיהָ כִּי רֹעָה הוּא:** {י} **וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת רָחֵל בַּת לָבָן אֲחִי אִמּוֹ וְאֶת צֹאן לָבָן אֲחִי אִמּוֹ וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיָּגֶל אֶת הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וַיַּשְׁקְ אֶת צֹאן לָבָן אֲחִי אִמּוֹ:** {יא} **וַיִּשַּׁק יַעֲקֹב לְרָחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קֹלוֹ וַיִּבְךְּ.**
ולמה הוא בכה?

אומר רש"י – **וַיִּבְךְּ.** לפי שצפה ברוח הקודש שאינה נכנסת עמו לקבורה[12]. דבר אחר, לפי שבא בידים ריקניות, אמר, אליעזר עבד אבי אבא, היו בידיו נזמים וצמידים ומגדנות, ואני אין בידי כלום. לפי שרדף אליפז בן עשו במצות אביו אחריו להורגו, והשיגו, ולפי שגדל אליפז בחיקו של יצחק, משך ידו, אמר לו מה אעשה לצווי של אבא, אמר לו יעקב טול מה שבידי, והעני חשוב כמת.

בא הגמרא במסכת מגילה ומתארת מה קרה במפגש הזה; **הבן יהוידע** אומר, שזאת הפעם הראשונה והאחרונה שראה יעקב את רחל – ולמה?
אומרת הגמרא {מסכת מגילה יג, ב} - {**איוב לו-ז**} **לא יגרע מצדיק עיניו. בשכר צניעות שהיתה בה ברחל זכתה ויצא ממנה שאול ובשכר צניעות שהיה בו בשאול זכה ויצאת ממנו אסתר.**

נשאלת השאלה – ואיזו צניעות היתה בה בדיוק?

כותב **הבן יהוידע** – קשה מה שמסרה הסימנים אין זה ענין צניעות אלא זהו ממדת הרחמנות וגי"ח (וגמלות חסדים), ונ"ל (ונראה לומר) בס"ד דמסירת הסימנים לא הועילה אלא על ידי הצניעות שלה, דמנהגו של עולם אין הנשים והבתולות מסתירות עצמן מאנשים הקרובים שלהם, וכ"ש רחל שכבר קדשה יעקב אבינו ע"ה בשבע שנים, וכבר ראתה אותה פעם אחת בצאן ודבר עתה ארוכות וקצרות, אך היא מרוב צניעותה לא ראה אותה יעקב אבינו ע"ה אפילו פעם אחת אחר אותה הפעם שדבר עמה בצאן, לא בבית אביה ולא בחוץ, כי מאותו הפעם לא היתה יוצאה מחוץ לבית כלל, וכאשר יזדמן שיבא יעקב אבינו ע"ה לבית אביה בשביל איזה עסק לצורך הצאן, לא היתה נראית לפניו ולא היה רואה, וזו הצניעות סיבבה שמסירת הסימנים לאחותה עשו פרי, והועילו לאחותה שלא ירגיש בה יעקב אבינו ע"ה, יען שאם היה יעקב אבינו ע"ה רואה אותה בבית אביה בתוך משך השבע שנים, אף על פי שבאותה הלילה של החופה שלח לבן תינוקות וכיבו הנרות ונכנס יעקב אבינו ע"ה לחדר בחושך ולא היה אפשר שידליק הנר לראות, כי אותה לילה היתה ליל שבת וכאשר הבאתי בְּדָרְשׁוֹתַי על התורה בשם גורי האר"י ז"ל, עכ"ז (עם כָּל זאת) ודאי א"א (אי אפשר) שיהיו רחל ולאה דומין זל"ז (זה לזה) בקומה ובעובי הגוף, על כן אם לא ראה פניה היה מרגיש באחיזתו בה בגופה מצד הקומה ועובי הגוף ומה היו מועילין הסימנים, אך הועיל והיתה צנועה שלא ראה אותה כל אותם משך שבע שנים לא הכיר בשיעור קומתה ועוביה וכמותה, ולכן הועילו הסימנים ללאה ובא עליה בחשבו שהיא רחל ונמצא שהצניעות היא השלימה פועל הטוב של מסירת הסימנים.

כדברים האלה, כותב גם **התנא דבי אליהו** {פרק לי} – [אמרה רחל לפני הקב"ה:] **ובשעת כניסתי לחופה החליפו את לאה אחותי ולא דברתי עם יעקב כלום כדי שלא יכיר בין קולי לקול אחותי...**

לשיטת רבינו בחיי, במפגש בין יעקב לרחל – רחל היתה בת חמש שנים, ולכן הוא הציע ללבן "**אֶעֱבָדְךָ שֶׁבַע שָׁנִים בְּרָחֵל בִּתְּךָ הַקְּטַנָּה**" כדי שתהיה כבר בת 12; ע"פ הדעה הזאת, רחל נולדה כשהוא היה בן 72. וע"פ (ועל פי) מה שכתוב **בסדר** עולם – שרחל היתה בת 14 באותו זמן שנפשו לראשונה, משמע שרחל נולדה בזמן שהוא הלך ללמוד בישיבת שם ועבר. מכאן נלמד שלכל דבר יש את הזמן שלו, שאם היה מגיע יעקב אבינו לחרן קודם לכן ומבקש את השידוך שלו, לבן לא היה מבין על מה הוא מדבר כי רחל טרם נולדה.

ממשיכה הגמרא ואומרת – **וּמַאי צְנִיעוּת הָיְתָה בָּהּ בְּרָחֵל דִּכְתִיב** {**בראשית כט-יב**} **וַיַּגֶּד יַעֲקֹב לְרָחֵל כִּי אֲחִי אָבִיהָ הוּא. וְכִי אֲחִי אָבִיהָ הוּא וְהֲלֹא בֶּן אֲחוֹת אָבִיהָ הוּא !! אֶלָּא** בפעם הראשונה שבאה רחל עם הצאן **אמר לה** שאל אותה יעקב **מִנַּסְבָא לִי** התהי מוכנה להינשא לי; **אָמְרָה לֵיהּ אִין** כן **מִיהוּ** תדע לך **אַבָּא רַמָּאָה הוּא** החם העתידי שלך הוא נוכל **וְלָא יְכִלְתְּ לֵיהּ** ולא תוכל לגבור עליו **אָמַר לַהּ אָחִיו אֲנָא בְּרַמָּאוּת** אם הוא רמאי, אני אחיו ברמאות **אָמְרָה לֵהּ וּמִי שָׁרֵי לְצַדִּיקֵי לְסַגּוֹיֵי בְּרַמָּיוּתָא** האם מותר לצדיק לנהוג ברמאות!! **אָמַר לָהּ אִין** כן {**שמואל ב כב-כז**}(כמו שכתוב:) **עִם נָבָר תִּתְבָּרְ וְעִם עִקֵּשׁ תִּתְפַּתָּל. אָמַר לָהּ** יעקב **וּמַאי רַמָּיוּתָא** איזה סוג של רמאות הוא כבר יוכל לעשות!! **אָמְרָה לֵהּ אִית לִי אֲחָתָא דְּקַשְׁיָא מִנַּאי** יש לי אחות מבוגרת ממני **וְלָא מִנְּסִיב לִי מִקַּמַּהּ** והוא לא יסכים לחתן אותי לפניה. **מָסַר לָהּ סִימָנִים** אמר לה יעקב, את זה בקלות אפשר לפתור. אמסור לך סימנים, וממילא, בליל החתונה, מי שאשאל אותה על הסימנים ותענה לי, אדע שזו את.

ומהם הסימנים שהוא מסר לה?

כותב **הדעת זקנים** - **וַיְהִי בַּבֹּקֶר.** שכל הלילה היתה עושה עצמה כרחל מתוך השלשה סימנין שמסרה לה נדה וחלה והדלקת הנר כמו שמסרן יעקב לרחל.

כאשר מגיע יעקב לשוער שלו לאחר כל המודיעין שהוא קיבל עליו, אומרת התורה: {כט, טז} **וּלְלָבָן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לֵאָה וְשֵׁם הַקְּטַנָּה רָחֵל:** {יז} **וְעֵינֵי לֵאָה רַכּוֹת וְרָחֵל הָיְתָה יְפַת תֹּאַר וִיפַת מַרְאֶה:** {יח} **וַיֶּאֱהַב יַעֲקֹב אֶת רָחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבָדְךָ שֶׁבַע שָׁנִים בְּרָחֵל בִּתְּךָ הַקְּטַנָּה:** {כ} **וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרָחֵל שֶׁבַע שָׁנִים וַיִּהְיוּ בְעֵינָיו כְּיָמִים אֲחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ;**
כידוע, יש הבדל בקריאת ההפטרה השבת בין בני עדות אשכנז לבני עדות ספרד; הספרדים קוראים פסוק מספר יהושע בפרק י"א פסוק ז': "**וְעַמִּי תְּלוּאִים לְמִשּׁוּבָתִי...**". ואילו האשכנזים קוראים פסוק מספר הושע {י"ב, יג} "**וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שְׂדֵה אֲרָם וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל בְּאִשָּׁה וּבְאִשָּׁה שָׁמָר**" – כלומר בתחילה עבד עבור לאה ולאחר מכן עבור רחל.
ממשיכה התורה ואומרת – {שם כא} **וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לָבָן הָבָה אֶת אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יָמָי וְאָבוֹאָה אֵלֶיהָ;**
כותב **הבן איש חי** – **הָבָה אֶת אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יָמָי וְאָבוֹאָה אֵלֶיהָ.** נ"ל בס"ד איש ואשה זכו שם י"ה בניהם והולידו בן נשלם אות וא"ו והולידו בת נשלם אות ה"א אחרונה. ולז"א (ולזה אמר) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה' השם כולו וז"ש (וזה שנאמר) הבא את אשתי בת זוגי כי נעשית אשתי שנשלמו הקדושין וזהו כי מלאו ימי ואבואה אליה. קרי ביה ואבי"א ו"ה אל י"ה. כי כונתי בשביל פו"ר להשלים אותיות ו"ה עם י"ה. או יובן בס"ד על פי מ"ש (מה שנאמר) בסדר עולם רבא לרבי יוסי בן חלפתא דרחל ולאה היו תאומים ונשאו ליעקב בהיותם בנות כ"א שנים ורחל היתה ל"ו שנים ולאה לא עברה על מ"ה שנה יע"ש. נמצא רחל היתה אצל יעקב אבינו ע"ה ט"ו שנה כמנין אותיות י"ה לז"א (לזה אמר) ברוה"ק (ברוח הקודש) **וְאָבוֹאָה אֵלֶיהָ** אל

---

[12] **ברוך שאמר**: ויש לשאול, על מה הבכי הגדול – בגלל שהיא לא נקברת לידו !! חסרים אנשים שלא נקברו ליד נשותיהם!! להיפך, אני מכיר אנשים שכבר שמונים שנה 'קבורים' ליד נשותיהם ולא מפסיקים לבכות 😊. אבל ע"פ מה שהבאנו מדברי **התנא דבי אליהו**, משמע שהראו לו שהשכינה הולכת עם עם ישראל בגלות, שכן רחל אמנו נקברה בדרך בית לחם כדי שתתפלל על בניה שיוגלו וכו'

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

י"ה. ובזה יובן מ"ש (מה שנאמר) ויתן לו את רחל בתו לו לאשה תיבת לו שניה יתיר ובזה ניחא כי היא היתה כל שניה ל"ו שנים.

{שם כב} **וַיֶּאֱסֹף לָבָן אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה**;

מי שרוצה לדעת איך נראה המשתה הזה, כדאי ללמוד מדרש רבה בפרשת השבוע; מספר לנו המדרש על החתונה שעשה לבן. זאת היתה חתונה שלא "רואים" כל יום 😊. ולמה אני אומר שלא "רואים" חתונה כזאת בכל יום?! כי החתונה היתה בחושך!

מספר המדרש {בראשית רבה, פרשה ע, אות יח} – **וַיֶּאֱסֹף לָבָן אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה (בראשית כט, כב), כִּנֵּס כָּל אַנְשֵׁי מְקוֹמוֹ, אָמַר לָהֶם יוֹדְעִים אַתֶּם שֶׁהֵיינוּ דְחוּקִים לְמַיִם וְכֵיוָן שֶׁבָּא הַצַּדִּיק הַזֶּה לְכָאן נִתְבָּרְכוּ הַמַּיִם*** רבותי, כולכם יודעים, שמרגע שיעקב הגיע לפה, יש ברכה במקום. אבל תדעו לכם שזה עומד להסתיים. בעוד עשרה ימים, יעקב עוזב את המקום, הוא מתחתן עם רחל, **אָמַרִין לֵיהּ וּמָה אַהֲנַי לָךְ** מה אפשר לעשות, אי אפשר למנוע בעדו !! , **אָמַר לָהוֹן אִין בְּעַיְין אִתּוּן אֲנָא מְרַמֵּי בֵּיהּ** יש אפשרות לעכב אותו בעוד שבע שנים, אבל בשביל זה אני צריך שיתוף פעולה מצדכם , **וְיָהֵב לֵיהּ לֵאָה דְּהוּא רְחִים לַהֲדָא רָחֵל סָגֵי, וְהוּא עָבֵד הָכָא גַּבְכוֹן שְׁבָעָה שְׁנִין אוֹחֲרִין** אחליף לו את לאה ברחל, והוא יצטרך לעבוד עוד שבע שנים נוספת בשביל רחל . **אָמַרִין לֵיהּ עֲבִיד מַה דַּהֲנֵי לָךְ** מה שתבקש מאיתנו, תקבל. **אָמַר לְהוֹן הָבוּ לִי מַשְׁפּוֹן** תנו לי ערבויות **דְּלֵית חַד מִנְּכוֹן מְפַרְסֵם** שאף אחד מכם לא יספר על התרגיל הזה. אני לא סומך עליכם. לא תספרו, אחרי החתונה תקבלו בחזרה את הערבויות , **וְיַהֲבוּ לֵיהּ מַשְׁכּוֹנִין** נתנו לו ערבויות. אחד נתן שעון, השני עט, השלישי וכו' , **וַאֲזַל וְאַיְתֵי עֲלֵיהוֹן חֲמַר מְשַׁח וְקוֹפָר** הלך לבן והמיר את כל הערבויות לכסף, ובכסף הזה קנה את כל הדברים לחתונה, **הֲוֵי לָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ לָבָן הָאֲרַמִּי שֶׁרִמָּה בְּאַנְשֵׁי מְקוֹמוֹ. וְכוּלֵּי יוֹמָא הֲווֹ מְכַלְּלִין בֵּיהּ וְכֵיוָן דְּעָל בְּרַמְשָׁא אֲמַר לְהוֹן מָה הוּא כְּדִין, אֲמַרִין לֵיהּ אַתְּ גְּמַלְתְּ חֶסֶד בְּזִכּוּתָךְ, וְהָיוּ מְקַלְּסִין קוֹדְמוֹי וְאָמְרִין הָא לַיָּא הָא לַיָּא, הִיא לֵאָה הִיא לֵאָה.**

יוצא, שכל אחד אכל ושתה מהכסף שלו. דבר יצירתי מאוד 😊

כותב ה**ילקוט ראובני** {פרשת ויצא} – **בערב שבת בהכנת כלה היה משתה לבן לנשואי לאה שנזדווג עמה יעקב בליל שבת, וסימן לדבר משת"ה גימטריא שב"ת גדו"ל.**

על פי דברי ה**ילקוט** הללו, אפשר להבין את המקור למנהג שבעבר היו נוהגים להתחתן בליל שבת; בליל שבת היו בני המשפחה מתכנסים, ובמוצ"ש היו מתכנסים כל החברים עם התזמורת; מור אבי ז"ל סיפר לי שהחתונה עם אמי ע"ה היתה בערב שבת קודש – החופה היתה בשעה 5 אחה"צ ולאחר מכן התכנסו כל בני המשפחה בבית, ובמוצ"ש היתה החגיגה לכל הציבור[13]

בא הספר **וימהר אברהם** [לר' אברהם פלאג'י] וכותב – ויעש לבן משתה – דמשת"ה גימטריא שב"ת גדו"ל.

ולמה עשה לבן את החתונה דוקא בערב שבת הגדול?

אומר הספר **עטרת צבי**, כדי שיעקב אבינו לא יוכל לדרוש חתונה גם למחרת כי לא נושאין נשים במועד, שאין מערבים שמחה בשמחה!

אומרת הגמרא {מסכת מגילה יג, ב} - {**איוב לו-ז**} **לא יגרע מצדיק עיניו. בשכר צניעות שהיתה בה ברחל זכתה ויצא ממנה שאול ובשכר צניעות שהיה בו בשאול זכה ויצאת ממנו אסתר.**

אומר רש"י – **מסרתן**. ללאה והוא צניעות שלא יתפרסם הדבר שמסר לה סימנין.

אם נשים לב, לא נאמר 'גִּלְּתָה' את הסימנים אלא 'מָסְרָה'; אדם שיש לו משהו שסיפרו לו בסתר

אומר שלמה המלך: {משלי יא, יג} **הוֹלֵךְ רָכִיל מְגַלֶּה סּוֹד וְנֶאֱמַן רוּחַ מְכַסֶּה דָּבָר.**

לכאורה, מה קשור מסירת הסימנים לצניעות?!

אומר המדרש {בראשית רבה, פרשה עא, אות ה} – **לֵאָה תִּפְסָה פֶּלֶךְ הוֹדָיָה, וְעָמְדוּ הַיְמָנָה בַּעֲלֵי הוֹדָיָה, יְהוּדָה (בראשית לח, כו): וַיַּכֵּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צָדְקָה מִמֶּנִּי. דָּוִד אָמַר (תהלים קלו, א): הוֹדוּ לַ- ה' כִּי טוֹב. דָּנִיֵּאל אָמַר (דניאל ב, כג): לָךְ אֱלָהּ אֲבָהָתַי מְהוֹדֵא וּמְשַׁבַּח אֲנָה, רָחֵל תִּפְסָה פֶּלֶךְ שְׁתִיקָה, וְעָמְדוּ כָּל בָּנֶיהָ בַּעֲלֵי מִסְטִירִין. בִּנְיָמִין (שמות כח, כ): יָשְׁפֵה, יֵשׁ פֶּה, יוֹדֵעַ בְּמִכְיָרְתּוֹ שֶׁל יוֹסֵף וְאֵינוֹ מַגִּיד. שָׁאוּל (שמואל א י, טז): וְאֶת דְּבַר הַמְּלוּכָה לֹא הִגִּיד לוֹ. אֶסְתֵּר (אסתר ב, כ): אֵין אֶסְתֵּר מַגֶּדֶת מוֹלַדְתָּהּ וְאֶת עַמָּהּ. עַל כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה, בְּכָל מָקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר עַל כֵּן מֻרְבֶּה בְּאַכְלוּסִין. וַתַּעֲמֹד מִלְּדֶת, אָמַר רַבִּי אָמִי מִי מַעֲמִיד רַגְלָהּ שֶׁל אִשָּׁה בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ, בָּנֶיהָ.**

הבאנו את דברי ה**בן יהוידע**, שכיון שרחל לא דיברה הוא לא ידע לזהות על פי קולה מי זאת רחל ומי זאת לאה.

כותב ר' יעקב מוינה – **וַיְהִי בַּבֹּקֶר וְהִנֵּה הִוא לֵאָה**, לא הכיר בקולה מרוב צניעות אותן ז' שנים...

בא הספר **מעין גנים** וכותב דבר נפלא – מה פירוש הדבר 'צניעות';

כמו שיש צניעות בבגדים, יש צניעות גם בדיבור – מילים שאפשר לומר ומילים שאסור לומר וכו'. ולכן זה נקרא 'לשון הקודש' – בגלל הקדושה שיש בו.

כותב רש"י [שם בגמרא] – **לא יגרע מצדיק עיניו**. נותן עיניו במעשה הצדיקים לשלם להם אף לימים רבים מדה במדה.

פעמים שלאדם ישנה איזו הנהגה טובה והוא בטוח שהקב"ה ישלם לו על זה 'אונליין' – אבל זה לא קורה ככה, אלא לאחר זמן.

דבר ראשון צריך לדעת, אומר **המעין גנים**, שהצניעות שהיתה ברחל הקרינה לשאול המלך. אבל שאול המלך לא הסתפק בצניעות שהוא קיבל מרחל, אלא הוא הוסיף צניעות מעצמו ולכן אומרת הגמרא "**ובשכר צניעות שהיה בו בשאול**" – וכך גם אסתר הוסיפה מעצמה.

אם כן מה מונח כאן באותה צניעות?

כאשר יעקב מסר לרחל את הסימנים, לא מדובר במסירת הקוד הסודי של הכרטיס אשראי – "שלש ספרות בגב הכרטיס" 😊 אלא הוא אמר לה שבליל הכלולות הוא ישאל אותה הלכות: הלכות הפרשת חלה, הלכות טהרת המשפחה והלכות הדלקת הנר.

בת כמה היא היתה באותו הזמן?

על פי **רבינו בחיי** בת חמש, ועל פי **סדר עולם** בת 14. זאת אומרת שבמשך 7 שנים היא שמרה את הסוד הזה בבטן.

ניקח לדוגמא, אם יש לך את הטלפון האישי של ראש הממשלה וכשאתה מחייג אליו הוא רואה את השם שלך על הצג, זה אומר שיש לך קשר ישיר אתו; אם אתה לא מגלה את המספר שלו לאף אחד – האם גילית סוד? התשובה היא שלא. כל זמן שלא מסרת את המספר עצמו, שמרת עדיין על הסוד.

אומר המעין גנים, אצל רחל אמנו גם זה לא היה. היא יכלה לפוצץ את הכל ברגע אחד – איך? היא יכלה בערב אחד של ארוחת ערב משפחתית לומר לאבא שלה "אתה יודע אבא, יעקב נתן לי את המספר טלפון שלו ויש בינינו סימנים" – אז הוא היה מבין שהוא לא יכול להכניס את לאה כי יש להם סימנים! ממילא הכל היה מתפוצץ ברגע אחד! אבל רחל לא רק שלא גילתה את זה, היא גם לא גילתה שיש לה בכלל סימנים!

אם היא היתה מגלה שיש לה סימנים שמסר לה יעקב, זה היה נקרא "**הוֹלֵךְ רָכִיל מְגַלֶּה סּוֹד**". אבל אם רק היתה אומרת "יש לי רק את הקוד" – זה לא נקרא לגלות סוד – זה נקרא "בשכר צניעות שהיה בה ברחל"! עצם מסירת המידע שהיה איזה 'קוד' ביניהם, עבור רחל זה היה נקרא כבר 'חוסר צניעות' ולכן היא לא סיפרה כלום!

ומה קרה עם שאול? שאול הלך לחפש את האתונות של קיש אביו שאיבד את האתונות. ברגע שהוא הלך לחפש הוא פגש את דוד שלו, אמר לו "הנה גר כאן שמואל, בוא נעלה אליו ונשאל איפה האתונות. עלו לשמואל ושמואל אמר להם שהאתונות כבר נמצאו. אז אמר הקב"ה לשמואל שמי שעומד לפניו זה בחיר ה' ואז משח אותו שמואל למלך. איך ששאול יוצא משם, פוגש אותו הדוד שלו – "איפה היית???"

"אצל שמואל הנביא"

"מה עשית שם?"

---

[13] **ברוך שאמר**: זה גם מאד חסכוני, היות ואחרי שבת א"א (אי אפשר) לאכול הרבה 😊

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.

"אבא קיש איבד את האתונות אז הלכתי לשאול את שמואל הנביא היכן האתונות ואמר לי שכבר נמצאו האתונות"; אומר הנביא: {שמואל א י, טז} **וְאֶת דְּבַר הַמְּלוּכָה לֹא הִגִּיד לוֹ**.

לכן כמו שרחל לא אמרה שום דבר – כך גם שאול לא אמר שום דבר.

נשאלת השאלה – לכאורה, לא אמרה הגמרא ישר "בשכר צניעות שהיה בה ברחל יצאו ממנה שאול ואסתר" – למה חילקה אותם הגמרא?

אומר המעין גנים, כי היה כאן מהלך נוסף. ממה שקיבל שאול מרחל, הוא הוסיף על זה עוד מעלה; הסימנים היו סוד שנשמר בין יעקב ורחל. הם יכלו להיכנס לאדמה ואף אחד לא היה יודע עליו. ומתי נחשף הסוד הזה??? לאחר פטירתה של רחל אמנו;

מספר המדרש {פתיחה לאיכה, אות כ"ד} – לאחר שחרב הבית, ירמיהו הנביא מסתובב בין החורבות ועם ישראל מתעתד לצאת לגלות, מגיעים האבות הקדושים, ומנסים לעורר רחמים על עם ישראל; **מִיָּד פָּתַח אַבְרָהָם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְאָמַר רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם לְמֵאָה שָׁנָה נָתַתָּ לִי בֵּן, וּכְשֶׁעָמַד עַל דַּעְתּוֹ וְהָיָה בָּחוּר בֶּן שְׁלֹשִׁים וְשֶׁבַע שָׁנִים אָמַרְתָּ לִי הַעֲלֵהוּ עוֹלָה לְפָנַי, וְעָשִׂיתִי עָלָיו כְּאַכְזָרִי וְלֹא רִחַמְתִּי עָלָיו, אֶלָּא אֲנִי בְּעַצְמִי כָּפַתִּי אוֹתוֹ, וְלֹא תִזְכֹּר לִי זֹאת וְלֹא תְרַחֵם עַל בָּנַי** – ולא ענה לו הקב"ה. **פָּתַח יִצְחָק וְאָמַר רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּשֶׁאָמַר לִי אַבָּא (בראשית כב, ח): אֱלֹקִים יִרְאֶה לּוֹ הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי, לֹא עִכַּבְתִּי עַל דְּבָרֶיךָ וְנֶעֱקַדְתִּי בְּרִצּוֹן לִבִּי עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ וּפָשַׁטְתִּי אֶת צַוָּארִי תַּחַת הַסַּכִּין, וְלֹא תִזְכֹּר לִי זֹאת וְלֹא תְרַחֵם עַל בָּנַי** – ולא ענה לו הקב"ה. **פָּתַח יַעֲקֹב וְאָמַר רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, לֹא עָשָׂרִים שָׁנָה עָמַדְתִּי בְּבֵית לָבָן, וּכְשֶׁיָּצָאתִי מִבֵּיתוֹ פָּגַע בִּי עֵשָׂו הָרָשָׁע וּבִקֵּשׁ לַהֲרֹג אֶת בָּנַי וּמָסַרְתִּי עַצְמִי לְמִיתָה עֲלֵיהֶם, וְעַכְשָׁו נִמְסְרוּ בְיַד אוֹיְבֵיהֶם כַּצֹּאן לְטִבְחָה, לְאַחַר שֶׁגִּדַּלְתִּים כְּאֶפְרוֹחִים שֶׁל תַּרְנְגוֹלִים וְסָבַלְתִּי עֲלֵיהֶם צַעַר גִּדּוּל בָּנִים, כִּי רֹב יָמַי הָיִיתִי בְּצַעַר גָּדוֹל בַּעֲבוּרָם, וְעַתָּה לֹא תִזְכֹּר לִי זֹאת לְרַחֵם עַל בָּנַי** – ולא ענה לו הקב"ה. **פָּתַח מֹשֶׁה וְאָמַר רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, לֹא רוֹעֶה נֶאֱמָן הָיִיתִי עַל יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה וְרָצִתִּי לִפְנֵיהֶם כְּסוּס בַּמִּדְבָּר, וּכְשֶׁהִגִּיעַ זְמַן שֶׁיִּכָּנְסוּ לָאָרֶץ גָּזַרְתָּ עָלַי בַּמִּדְבָּר יִפְלוּ עַצְמוֹתַי, וְעַכְשָׁו שָׁגְלוּ שָׁלַחְתָּ לִי לִסְפֹּד וְלִבְכּוֹת עֲלֵיהֶם** – ולא ענה לו הקב"ה... **בְּאוֹתָהּ שָׁעָה קָפְצָה רָחֵל אִמֵּנוּ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְאָמְרָה רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, גָּלוּי לְפָנֶיךָ שֶׁיַּעֲקֹב עַבְדְּךָ אֲהֵבַנִי אַהֲבָה יְתֵרָה וְעָבַד בִּשְׁבִילִי לְאַבָּא שֶׁבַע שָׁנִים, וּכְשֶׁהִשְׁלִימוּ אוֹתָן שֶׁבַע שָׁנִים וְהִגִּיעַ זְמַן נִשּׂוּאַי לְבַעְלִי, יָעַץ אָבִי לְהַחֲלִיפֵנִי לְבַעְלִי בִּשְׁבִיל אַחוֹתִי, וְהֶקְשָׁה עָלַי הַדָּבָר עַד מְאֹד כִּי נוֹדָעָה לִי הָעֲצָה, וְהוֹדַעְתִּי לְבַעְלִי וּמָסַרְתִּי לוֹ סִימָן שֶׁיַּכִּיר בֵּינִי וּבֵין אֲחוֹתִי כְּדֵי שֶׁלֹּא יוּכַל אָבִי לְהַחֲלִיפֵנִי, וּלְאַחַר כֵּן נִכְמְתִי בְּעַצְמִי וְסָבַלְתִּי אֶת תַּאֲוָתִי וְרִחַמְתִּי עַל אֲחוֹתִי שֶׁלֹּא תֵּצֵא לְחֶרְפָּה, וְלָעֲרֹב חִלְפּוּ אֲחוֹתִי לְבַעְלִי בִּשְׁבִילִי, וּמָסַרְתִּי לַאֲחוֹתִי כָּל הַסִּימָנִין שֶׁמָּסַרְתִּי לְבַעְלִי, כְּדֵי שֶׁיְּהֵא סָבוּר שֶׁהִיא רָחֵל. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁנִּכְנַסְתִּי תַּחַת הַמִּטָּה שֶׁהָיָה שׁוֹכֵב עִם אֲחוֹתִי וְהָיָה מְדַבֵּר עִמָּהּ וְהִיא שׁוֹתֶקֶת וַאֲנִי מְשִׂיבָתּוּ עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר, כְּדֵי שֶׁלֹּא יַכִּיר לְקוֹל אֲחוֹתִי וְגָמַלְתִּי חֶסֶד עִמָּהּ, וְלֹא קִנֵּאתִי בָּהּ וְלֹא הוֹצֵאתִיהָ לְחֶרְפָּה. וּמָה אֲנִי שָׂאֲנִי בָּשָׂר וָדָם עָפָר וָאֵפֶר לֹא קִנֵּאתִי לַצָּרָה שֶׁלִּי וְלֹא הוֹצֵאתִיהָ לְבוּשָׁה וּלְחֶרְפָּה, וְאַתָּה מֶלֶךְ חַי וְקַיָּם, רַחֲמָן, מִפְּנֵי מָה קִנֵּאתָ לָעֲבוֹדַת כּוֹכָבִים שֶׁאֵין בָּהּ מַמָּשׁ, וְהִגְלֵיתָ בָּנַי וְנֶהֶרְגוּ בַּחֶרֶב וְעָשׂוּ אוֹיְבִים בָּם כִּרְצוֹנָם. מִיָּד נִתְגַּלְגְּלוּ רַחֲמָיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְאָמַר, בִּשְׁבִילֵךְ רָחֵל אֲנִי מַחֲזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל לִמְקוֹמָן, הֲדָא הוּא דִכְתִיב (ירמיה לא, יד): כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַּמְרוּרִים רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם עַל בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ. וּכְתִיב (ירמיה לא, יד): כֹּה אָמַר ה' מִנְעִי קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתֵךְ וגו', וּכְתִיב (ירמיה לא, יד): וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ נְאֻם ה' וְשָׁבוּ בָנִים לִגְבוּלָם.**

אם כן, אם נעשה חשבון, הסוד הזה נשמר יותר מאלף שנים!

וכך גם שאול לא גילה – למרות שבעוד יומיים יכנס שמואל את כולם ויודיע שהקב"ה הורה להמליך את שאול למלך; למה אתה לא מספר לדוד שלך על ההמלכה?! 😐

אסתר המלכה – עלתה דרגה יותר גבוהה! – איך?

אסתר מתכוננת להיכנס אל המלך אחשורוש; אומרת המגילה: {ב, י} **לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת עַמָּהּ וְאֶת מוֹלַדְתָּהּ**;

באה הגמרא ומראה כמה לחץ הפעיל אחשורוש כדי שהיא תגלה מאיפה היא;

אם אסתר תדע שהיא מלכה, אמר אחשורוש, הכל יתנהל בצורה אחרת לגמרי – ואיך מגלים שהיא מלכה? אמר אחשורוש, נעשה משתה וכולם ישאלו 'מי אירגן את המשתה' ואז כולם יצביעו עליה ויגשו לומר לה 'תודה רבה' – אבל אסתר לא מגלה כלום.

ממשיכה המגילה ואומרת: "**וַהֲנָחָה לַמְּדִינוֹת עָשָׂה**" – ממתי פרסי מחלק מתנות ועושה הנחות?!

"זה לא אני – זו אשתי!"

"**וַיִּתֵּן מַשְׂאֵת כְּיַד הַמֶּלֶךְ**" – וגם זה לא עזר. הגברת לא מדברת!

הלך אחשורוש למרדכי היהודי והתחנן לפניו "איך אני מוציא ממנה מידע???", אמר לו מרדכי: "אם תאמר לה שיש מלכה אחרת – היא ישר תתחיל לדבר, כי אין אשה מתקנא אלא בירך חברתה" מיד כתוב במגילת אסתר: "**וּבְהִקָּבֵץ בְּתוּלוֹת שֵׁנִית**" אחשוורוש רומז שיחליף אותה במלכה אחרת – ובכל זאת היא לא דיברה כלום! 😐

ואיך זה שאסתר לא נשברה??? "בגלל צניעות שהיתה בו בשאול"!

אסתר הוסיפה על שאול – שאול לא עבר מסע לחצים – שיימינג! 😊

אומרת הגמרא {מסכת חולין פט, א} – **אָמַר רַבִּי יִצְחָק: מַאי דִּכְתִיב** {תְּהִלִּים נח-ב} **הַאֱמְנָם אֵלֵּם צֶדֶק תְּדַבֵּרוּן מֵישָׁרִים תִּשְׁפְּטוּ בְּנֵי אָדָם. מָה אֱמוּנוּתוֹ שֶׁל אָדָם בָּעוֹלָם הַזֶּה? יָשִׁים עַצְמוֹ כְּאִלֵּם. יָכוֹל אַף לְדִבְרֵי תוֹרָה? תַּלְמוּד לוֹמַר 'צֶדֶק תְּדַבֵּרוּן'. יָכֹל יָגִיס דַּעְתּוֹ? ת"ל** (תַּלְמוּד לוֹמַר) **'מֵישָׁרִים תִּשְׁפְּטוּ' בְּנֵי אָדָם.**

אם כן במילי דעלמא – תצמצם. אבל במילי דשמיא – תדבר כמה שיותר! וזו היתה מידתה של רחל – רוח א-ל. ולכן היא נקברה על אם הדרך לסנגר על בניה.

לקבלת העלון בדוא"ל או בווצאפ- (בלי נדר ובע"ה) ניתן לשלוח הודעה לכתובת דוא"ל הבאה: rk-pk@hotmail.com – כמו כן ניתן להוריד את העלון מאתר לדעת.נט גליונות פרשת השבוע.